

Súd: Okresný súd Kežmarok
Spisová značka: 10Csp/48/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6117235163
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Tomáš Saraka
ECLI: ECLI:SK:OSKK:2019:6117235163.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Kežmarok sudcom Mgr. Tomášom Sarakom v spore žalobcu: Československá obchodná banka, a.s., so sídlom Žižkova 11, 811 02 Bratislava, IČO:36 854 140, zastúpeného HMG LEGAL, s.r.o., so sídlom Červeňova 14, 811 03 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, proti žalovanému : P. N., J.. XX.XX.XXXX, Y. G. S. H. (G. W.), o zaplatenie 763,06 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu **z a m i e t a** .

II. Náhradu trov konania stranám sporu **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca podal na Okresnom súde G. G. návrh na vydanie platobného rozkazu v upomínacom konaní začatom podľa zákona č.307/2016 Z.z. o upomínacom konaní a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „žaloba“) kde žiadal, aby súd žalovanému uložil povinnosť zaplatiť mu sumu 763,06 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 761,21 eur od 1.10.2014 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania. O žalobe žalobcu sa tam konalo pod spisovou značkou XXUp/XXX/XXXX.

2. Žalobu odôvodňoval tým, že dňa 15.2.2005 so žalovaným uzavrel Zmluvu o povolenom prečerpaní k bežnému účtu na základe ktorej poskytol mu finančné prostriedky formou povoleného prečerpania účtu, resp. kontokorentného úveru do výšky úverového limitu 663,88 eur. Tvrdil, že žalovaný úver nesplácal, bol v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok a súčasne aj jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace, preto listom - oznámením o zosplatení úveru žalobca ku dňu 30.9.2014 vyhlásil celú svoju pohľadávku za splatnú. Ku dňu zosplatenia bol neuhradený zostatok žalovaného podľa tvrdenia žalobcu vo výške 763,06 eur a pozostával z istiny vo výške 663,88 eur, úroku vo výške 52,33 eur, úrokov z omeškania vo výške 1,85 eur a poplatkov vo výške 45,-eur. K úrokom uviedol, že na základe Oznámenia a Obchodných podmienok bola so žalovaným dohodnutá premenlivá (vyhlasovacia úroková sadzba, pričom úroky vo výške 52,33 eur boli účtované odo dňa prvého čerpania úveru a sú vyčíslené ku dňu 30.9.2014, úroky z omeškania vo výške 1,85 eur boli počítané z nedoplatkov na splátkach a nezaplatené poplatky predstavujú poplatok za upomienku (10 eur) a poplatok za výzvu (35,-eur), pričom nárok žalobcu na ne vyplýva zo Sadzobníka poplatkov. V žalobe žalobca tvrdil, že nakoľko sa jednalo o úver formou povoleného prečerpania finančných prostriedkov, t.j. revolvingový, dlhodobý, obnoviteľný a opakovateľný úver, nebolo možné pri jeho zriadení určiť konečnú splatnosť formou konkrétneho dňa a ani výšku a počet splátok úveru, lebo tie závislé boli od správania dlžníka, teda od toho ako často a v akej výške bude tento úver čerpať.

3. Ako dôkazy na preukázanie svojich tvrdení žalobca v žalobe označil a pripojil k nej Zmluvu o prečerpaní, upomienku zo dňa 3.6.2014, výzvu na zaplatenie dlžnej čiastky zo dňa 15.6.2014, opakovanú výzvu na zaplatenie dlžnej čiastky zo dňa 6.7.2014, poslednú výzvu na zaplatenie dlžnej

čiasťky zo dňa 4.8.2014, oznámenie o zosplatnení úveru zo dňa 1.10.2014, Obchodné podmienky ČSOB, Obchodné podmienky pre povolené prečerpanie bežného účtu, špecifikáciu pohľadávky, predžalobnú výzvu a Sadzobník poplatkov pre fyzické osoby - občanov vydaný ČSOB a.s. a platný od 1.7.2013.

4. Dňa 24.11.2017 Okresný súd G. G. žalobcu vyzval oznámiť, či vzhľadom k tomu, že žaloba je v časti v zjavnom rozpore s právnymi predpismi súhlasí s vydaním platobného rozkazu tak, že žalovaný bude zaviazaný k zaplateniu sumy 763,06 eur a úroku z omeškania 8,05 % ročne zo sumy 663,88 eur od 1.10.2014 do zaplatenia s poučením, že v zmysle § 8 ods.1 zákona o upomínacom konaní po súhlase bude platiť, že žaloba v danej časti bola vzatá späť a konanie sa v tejto časti bude považovať za zastavené. Po súhlase žalobcu tak predmetom konania ostalo zaplatenie sumy 763,06 eur a úroku z omeškania 8,05 % ročne zo sumy 663,88 eur od 1.10.2014 do zaplatenia. Okresný súd G. G. vydal dňa 5.1.2018 vo veci platobný rozkaz, ktorý sa žalovanému nepodarilo doručiť do vlastných rúk a nakoľko žalobca po výzve súdu navrhol v súlade s § 10 zákona o upomínacom konaní pokračovanie v konaní na súde príslušnom podľa Civilného sporového poriadku, platobný rozkaz sa zo zákona zrušil a Okresný súd G. G. dňa 27.3.2018 postúpil vec podľa § 10 ods. 3 uvedeného zákona na prejednanie tunajšiemu súdu, kde konanie je vedené pod spisovou značkou XXCsp/XX/XXXX.

5. Žalovaný, ktorý je k trvalému pobytu prihlásený v S. H. (bez ulice) sa k žalobe, ktorá mu vzhľadom na nemožnosť zistiť jeho skutočný pobyt doručovaná bola prostredníctvom S. H. v zmysle § 5 zákona č.253/1998 Z.z. o hlásení pobytu občanov SR a v súlade s § 106 ods.3 a § 116 ods.2 CSP tiež oznámením na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke súdu písomne nevyjadril.

6. Nakoľko hodnota tohto spotrebiteľského sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1.000,-eur, skutkové tvrdenia strán neboli sporné, pričom prejednávaný spor, v ktorom išlo iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci bolo možné rozhodnúť len na základe predložených listinných dôkazov, súd v súlade s ust. § 297 písm. b) CSP spor prejednal a rozhodol bez nariadenia pojednávania. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 8.2.2019, miesto a čas jeho verejného vyhlásenia boli v súlade s ust. § 219 ods.3 CSP oznámené na úradnej tabuli súdu vyvesením dňa 24.1.2019 a súčasne na webovej stránke súdu na webovom sídle Ministerstva spravodlivosti SR. Strany sa na verejné vyhlásenie rozsudku nedostavili.

7. Súd sa oboznámil s obsahom žaloby, obsahom odpovede žalobcu na výzvu súdu doručenej súdu dňa 31.10.2018, vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom všetkých žalobcom predložených listinných dôkazov, keďže vykonanie žiadneho z nich nebolo žalovaným namietané ani súdom vyhodnotené ako nedôvodné či neúčelné a zistil tento skutkový stav:

8. Dňa 15.2.2005 uzavrel žalovaný I. H. s Československou obchodní bankou, a.s., so sídlom Na Příkopě 854/14, Praha 1 - Nové Město, IČO:00 001 350, konajúcou v SR prostredníctvom jej organizačnej zložky Československá obchodní banka, a.s., pobočka zahraničnej banky v SR, so sídlom Michalská 18, 815 63 Bratislava, IČO:308 050 66 zmluvu označenú ako zmluva o povolenom prečerpaní k bežnému účtu č.XXXXXXXXXX/XXXX v ktorej úvodnom článku je uvedené, že jej neoddeliteľnou súčasťou sú Obchodné podmienky ČSOB a Podmienky pre povolené prečerpanie bežného účtu.

9. Z písomného vyhotovenia danej zmluvy predloženého žalobcom (čl.5 spisu) súd zistil nasledovné. V článku I bod 1 zmluvy je uvedené, že ČSOB poskytne žalovanému ako majiteľovi účtu peňažné prostriedky formou povoleného prečerpania na jeho bežnom účte (úver) do výšky úverového limitu 20.000,-Sk a že otvorí pre neho úverový účet, z ktorého sa bude povolené prečerpanie poskytovať formou napojenia úverového účtu na bežný účet žalovaného až do výšky úverového limitu. Čerpanie povoleného prečerpania a jeho splácanie sa podľa článku I bod 3 zmluvy malo uskutočňovať automaticky tým, ako žalovaný disponuje s účtom, t.j. pri prevode peňažných prostriedkov z účtu prevyšujúcich zostatok na účte dochádza k čerpaniu úveru, pri prevode peňažných prostriedkov na účet sa najprv spláca vyčerpaný úver. Žalovanému mali byť bankou dohodnutým spôsobom zasielané výpisy z úverového účtu (článok I bod 4 zmluvy).

10. V článku II zmluvy označenom ako „Úročenie, poplatky a splácanie“ bolo uvedené, že úver je poskytovaný pri pohyblivej úrokovej sadzbe a čerpané peňažné prostriedky až do výšky úverového limitu sa úročia úrokovou sadzbou, ktorá sa skladá zo základnej úrokovej sadzby ČSOB pre úvery splatné do jedného roku, tak ako je ČSOB aktuálne vyhlasovaná a z marže vo výške 4,5 % p.a. V článku II bod 4

zmluvy je uvedené, že majiteľ účtu (tu žalovaný) je povinný hradiť ČSOB poplatky v súlade s platným Sadzovníkom poplatkov a odmien za poskytovanie peňažných a obchodných služieb ČSOB.

11. V článku III bod 1 zmluvy sa uvádza, že majiteľ účtu (tu žalovaný) sa zaväzuje, že počas trvania povoleného prečerpania bude vkladať na účet, ku ktorému sa povolené prečerpanie poskytovalo, mesačne sumu minimálne vo výške 50 % úverového limitu uvedeného v článku I bod 1 zmluvy.

12. S účinnosťou od 1.1.2008 práva a povinnosti Československej obchodní banky, a.s. pobočky zahraničnej banky v SR prebral v zmysle § 59 ods. 4 a 5 Obchodného zákonníka žalobca, ako to vyplýva aj z výpisu z obchodného registra na čl. 39 spisu.

13. Z oznámenia o zosplatnení úveru zo dňa 1.10.2014 adresovaného žalovanému (čl. 8 spisu) súd zistil, že žalobca ním žalovanému oznámil, že celú pohľadávku z poskytnutého úveru žalobca dňom 30.9.2014 vyhlásil za splatnú. Žalovaný mal v zmysle tohto oznámenia zaplatiť žalobcovi celkovo sumu 763,06 eur. Uvedenému oznámeniu predchádzala posledná výzva žalobcu na zaplatenie dlžnej čiastky zo dňa 4.8.2014 (rub čl. 7 spisu), ako aj upomienka a výzvy zo dňa 3.6.2014, zo dňa 15.6.2014 a zo dňa 6.7.2014 (čl. 6 a 7 spisu).

14. Žalobca ako dôkaz na preukázanie svojho nároku označil a predložil tiež listinu označenú ako „Špecifikácia pohľadávky“. Táto má podobu prehľadovej tabuľky v ktorej sú okrem čísla účtu, mena, priezviska a rodného čísla žalovaného uvedené pre jednotlivé mesiace aj stĺpce označené ako čerpanie, zostatok, zaplatené celkom, zaplatená istina, zaplatené úroky z úveru, zaplatené úroky z omeškania, zaplatené poplatky, dlh istina, dlh úroky z úveru, dlh úroky z omeškania, dlh poplatky a dlh celkom.

15. Po výzve súdu, aby žalobca oznámil, akú sumu peňažných prostriedkov žalovaný reálne vyčerpal počas celého obdobia keď mal trvať záväzkový vzťah strán žalobca podaním súdu doručeným dňa 31.10.2018 oznámil, že žalovaný celkovo vyčerpal sumu 68.445,93 eur. Zároveň oznámil, že zo všetkých úhrad žalovaného na istinu započítaná bola suma 67.782,05 eur, preto rozdiel je vo výške 663,88 eur a to je práve žalobcom uplatňovaná istina.

16. Vychádzajúc zo „Špecifikácie pohľadávky“, teda z vyššie uvedenej prehľadovej tabuľky (čl. 15 až 17 spisu) predloženej so žalobou má súd za preukázané, že za obdobie od februára 2005 do septembra 2014 žalovaný zaplatil celkom sumu 69.279,75 eur (súčet všetkých úhrad v stĺpci označenom ako „zaplatené celkom“).

17. Z tvrdení žalobcu a z ním predložených listinných dôkazov je teda zrejmé, že dlh žalovaného mal vzniknúť tak, že žalovaný mal u právneho predchodcu žalobcu zriadený bežný účet, ku ktorému dňa 15.2.2005 uzavretím tu posudzovanej zmluvy dojednal úver formou povoleného prečerpania do výšky úverového limitu 20.000,-Sk (po prepočte na menu euro konverzným kurzom 663,88 eur), pričom podľa žalobcu tento úver riadne nesplácal.

18. Podľa § 708 ods. 1 Obchodného zákonníka, zmluvou o bežnom účte sa zaväzuje banka zriadiť od určitej doby na určitú menu bežný účet pre jeho majiteľa.

19. Podľa § 710 Obchodného zákonníka, ak je v zmluve určené, že banka vykoná do určitej sumy príkazy na platby, aj keď nemá na to potrebné peňažné prostriedky na účte, spravujú sa práva a povinnosti strán pri uskutočnení týchto platieb zmluvou o úvere (§ 497 a nasl.).

20. Podľa § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej čiastky a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

21. Keďže žalobca (veriteľ) v žalobe uplatnené nároky špecifikoval ako nároky z poskytnutého úveru, pri posúdení, či v súdnej veci veriteľovi ako banke - právnickej osobe, ktorej predmetom podnikania zapísaným v obchodnom registri je poskytovanie úverov vzniklo právo na zaplatenie žalovanej sumy titulom vrátenia úveru, ktorý mal byť poskytnutý žalovanému ako spotrebiteľovi, teda fyzickej osobe nekonajúcej v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania je potrebné vychádzať zo zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorým v čase uzavretia zmluvy (15.2.2005) bol zákon číslo 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (viď tiež prechodné ustanovenie v § 25 ods.1 nového zákona o

spotrebiteľských úveroch číslo 129/2010 Z.z.). Práve zákon č.258/2001 Z.z. je totiž zákonom, ktorý v čase uzavretia zmluvy upravoval podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa (§ 1 ods.1 uvedeného zákona). Pre úplnosť je treba uviesť, že tu posudzovaný úver nespĺňa definíciu ani jedného z prípadov vymedzených v § 1 ods. 2 písm. a) až f), resp. § 1 ods. 3 zákona č.258/2001 Z.z. kde sú uvedené zmluvy, na ktoré sa daný zákon nevzťahuje. Nakoľko ide o spotrebiteľskú zmluvu, bolo potrebné aplikovať tiež relevantné zákonné ustanovenia o postavení a ochrane spotrebiteľa.

22. Podľa § 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia Zmluvy (15.2.2005) na účely tohto zákona sa rozumie

- a) spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme,
- b) zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom,

23. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia Zmluvy (15.2.2005) veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania;³⁾ <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/258/20060701>> v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci.⁴⁾ <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/258/20060701>>

24. Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia Zmluvy (15.2.2005) spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

25. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia Zmluvy zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná.

26. Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia Zmluvy zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä

- g) ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov,
- h) podmienky závislé od objektívnych skutočností, pri ktorých splnení môže byť upravená ročná percentuálna miera nákladov,
- i) výpočet nákladov uvedených v § 2 písm. c) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/258/20020401>>, ktoré neboli zahrnuté do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov; ide o určenie podmienok, za ktorých musí spotrebiteľ zaplatiť zvýšené náklady. Uvedie sa výška týchto nákladov, spôsob výpočtu alebo čo najpresnejší odhad.

27. Podľa § 4 ods. 5 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia Zmluvy od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

28. Podľa § 23a ods.1 a 2 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom k 15.2.2005 spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa osobitného predpisu (§ 52 až 60 Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov) sa primerane použijú ustanovenia tohto predpisu.

29. Podľa § 53 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzavretia zmluvy spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). Ustanovenie odseku 1 sa nevzťahuje na predmet plnenia alebo cenu plnenia.

30. Podľa § 53 ods.4 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzavretia zmluvy neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

31. Podľa § 559 ods. 1 Občianskeho zákonníka splnením dlh zanikne.

32. Na základe vykonaného dokazovania má súd za preukázané, že dňa 15.2.2005 došlo k uzavretiu písomnej úverovej zmluvy medzi právnym predchodcom žalobcu (Československou obchodní bankou, a.s. na území SR konajúcou prostredníctvom jej organizačnej zložky Československá obchodní banka, a.s. pobočka zahraničnej banky v SR) ako veriteľom a žalovaným, ako dlžníkom. Na základe tejto zmluvy žalobca poskytol žalovanému úver formou povoleného prečerpania na bežnom účte do výšky úverového limitu 663,88 eur.

33. Ako už bolo uvedené, súd právny vzťah založený danou Zmluvou posúdil ako vzťah spotrebiteľský podliehajúci právnemu režimu zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia Zmluvy (15.2.2005). Predmetná Zmluva je tak v zmysle § 2 písm. a) a b) zákona č. 258/2001 Z.z., ako aj v zmysle § 23a v tom čase účinného zákona o ochrane spotrebiteľa zmluvou spotrebiteľskou v podobe spotrebiteľského úveru.

34. Pre spotrebiteľské zmluvy je vo všeobecnosti charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom spravidla z pozície „slabšej“ zmluvnej strany, nakoľko práve dodávateľ je tvorcom zmluvných podmienok, ktoré sú vopred určené a ktoré spotrebiteľ spravidla nemá možnosť reálne ovplyvniť. Účelom citovanej právnej úpravy obsiahnutej v ustanovení § 23a zákona o ochrane spotrebiteľa, § 53 a nasledujúce Občianskeho zákonníka a v zákone č. 258/2001 Z.z. je práve vyrovnávať túto nerovnováhu v právnom postavení dodávateľa a spotrebiteľa. Vychádza sa totiž z predpokladu, že predovšetkým spotrebiteľ uzatvára zmluvu s dodávateľom v dobrej viere, že dodávateľ vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Preto súd v záujme naplnenia ochrany spotrebiteľa preskúmal dôvodnosť žalovaného nároku, najmä v kontexte jeho súladu s príslušnými právnymi normami upravujúcimi ochranu spotrebiteľov.

35. Z tohto dôvodu súd preskúmal obsah Zmluvy a jeho súladnosť s ustanovením § 4 zákona č. 258/2001 Z.z. a zistil, že táto Zmluva neobsahuje v zmysle § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z.z. údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov a ani podmienky závislé od objektívnych skutočnostiach, pri ktorých splnení môže byť upravená ročná percentuálna miera nákladov (§ 4 ods. 2 písm. h). Absencia údajov o ročnej percentuálnej miere nákladov je v zmysle § 4 ods.2 písm. g) zákona č.258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného k 15.2.2005 sankcionovaná bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru, preto súd úver poskytnutý žalovanému považuje za úver bezúročný a bez poplatkov. Zo žalobcom predloženej špecifikácie pohľadávky a prehľadu splácania pritom vyplýva, že žalovaný to čo od banky reálne dostal aj vrátil, teda uplatňovaný dlh vznikol len v dôsledku účtovania úrokov a poplatkov na ktoré podľa názoru súdu nárok nevznikol, preto žalobu súd považuje za nedôvodnú.

36. Žalobca v žalobe poukazoval na špecifickosť daného typu úveru a tvrdil, že nakoľko sa tu jednalo o revolvingový úver, teda dlhodobý, opakovateľný a obnoviteľný úver, kde nie je možné v čase uzavretia zmluvy predpokladať spôsob správania sa dlžníka, nie je možné ani uviesť v zmluve všetky údaje. Ani pri revolvingovom úvere ale zákon nezbavuje veriteľa, aby náležitosť (RPMN) bola súčasťou zmluvy, a to aj z toho dôvodu, že RPMN nezahŕňa len úroky, ale aj ďalšie náklady spojené s týmto úverom. Súd zdôrazňuje, že zákon nepozná výnimku pri revolvingových úveroch, ktorá by umožňovala absenciu RPMN priamo v zmluvnom dojednaní. Preto, ak banka a žalovaný uzavreli Zmluvu, ktorej predmetom je spotrebiteľský úver (aj keď podľa tvrdenia žalobcu vo forme revolvingu), uvedená obligatórna náležitosť musí byť v Zmluve uvedená a bolo povinnosťou veriteľa, ako dodávateľa a profesionála podnikajúceho ako banka nastaviť podmienky splácania úveru tak, aby mu umožňovali vypočítať výšku RPMN. Súd sa pri takomto type úveru často stretáva s argumentáciou, že vzhľadom na charakter revolvingového úveru nie je možné určiť výšku RPMN priamo v úverovej zmluve, pretože sa úver čerpá a dopĺňa na základe vôle dlžníka a tým sa menia údaje relevantné pre výpočet RPMN pričom na podporu svojho tvrdenia veriteľa poukazujú napr. na rozsudok Krajského súdu v Prešove z 27. 01. 2011 sp. zn. 6Co/95/2010, podľa ktorého pre neuvedenie RPMN pri revolvingovom úvere, nie je možné úver považovať za bez úrokov a bez poplatkov. Vzhľadom na uvedené súd dáva do pozornosti, že z novších rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici z 10. 10. 2012 sp. zn. 17Co/215/2012, Krajského

súdu v Prešove z 12. 03. 2014 sp. zn. 2Co/135/2013 a Krajského súdu v Žiline z 30. 10. 2013 sp. zn. 6Co/138/2013 vyplýva opačný právny názor, podľa ktorého aj pri revolvingovom úvere musí byť v zmluve uvedený údaj o RPMN so zreteľom na to, že pokiaľ zákon o spotrebiteľských úveroch určil ako zákonnú náležitosť stanovenie RPMN (bez rozlíšenia, či ide o revolvingový príp. iný druh úveru), aj pri revolvingovom úvere musí byť v zmluve uvedený údaj o RPMN.

37. Navyše, aj keby platila argumentácia žalobcu, že nebolo tu možné v čase uzavretia zmluvy určiť všetky náležitosti úveru (tu sa jedná o RPMN), tak potom súd upriamuje pozornosť žalobcu na § 3 ods.6 zákona o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/258/>> Z.z. v znení k 15.2.2005 podľa ktorého pri spotrebiteľských úveroch formou preddavkov na bežný účet s výnimkou kreditnej karty (§ 1 ods. 3 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/258/20020401/>>) alebo v prípadoch, keď nemožno určiť ročnú percentuálnu mieru nákladov, musí byť spotrebiteľ pred uzavretím zmluvy informovaný o úverovom limite, o nákladoch spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, o spôsobe výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov, o podmienkach, za ktorých môže byť zmluva zmenená, a o spôsobe a termíne skončenia zmluvného vzťahu. Počas trvania zmluvy musí byť spotrebiteľ bezodkladne informovaný o zmene ročnej percentuálnej miery nákladov.

38. Nadväzujúce ustanovenie § 3 ods. 7 daného zákona potom upravuje, že ak veriteľ ponúka spotrebiteľské úvery tomu istému spotrebiteľovi za rôznych podmienok, ročná percentuálna miera nákladov musí byť uvedená na výpočte podľa prílohy tohto zákona.

39. Dôkazmi predloženými žalobcom so žalobou nebolo preukázané, že by žalovaný spotrebiteľ bol v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení informovaný o spôsobe výpočtu RPMN, o zmene RPMN počas trvania zmluvy a ani že by RPMN bola uvedená vo výpočte podľa prílohy zákona. Z toho je nevyhnutné ustáliť, že RPMN nebola obsiahnutá v zmluve o spotrebiteľskom úvere, a veriteľ si ani nesplnil zákonnú povinnosť informovať spotrebiteľa o spôsobe jej výpočtu, čím nebola splnená zákonná podmienka pred uzavretím zmluvy. V dôsledku toho potom možno uzavrieť, že daná spotrebiteľská zmluva fakticky neobsahuje náležitosť v zmysle § 4 ods. 2 písm. g) zák. č. 258/2001 Z.z. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/258/>> Zákona o spotrebiteľských úveroch v uvedenom znení (ani náhradným spôsobom informovaním spotrebiteľa o spôsobe jej výpočtu) a predmetný úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Vo vzťahu k danému záveru súd podporne poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 30.4.2018 sp. zn. 25Co/96/2017, ktorý žalobcovi musí byť známy, nakoľko aj tam bol stranou v spore na strane žalobcu a uplatňoval nároky z obdobnej zmluvy s obdobnou argumentáciou. V súvislosti s názorom žalobcu o nemožnosti uviesť tu RPMN v zmluve poukazuje súd tiež na právny názor vyslovený v inom spore žalobcu (rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9Co/144/2017) kde bol tento názor žalobcu takisto odmietnutý.

40. Absencia uvedenia RPMN v ustanoveniach Zmluvy má v zmysle § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z.z. za následok, že úver čerpaný žalovaným je bezúročný a bez poplatkov.

41. Okrem toho súd zdôrazňuje, že v zmysle § 4 ods. 5 zákona č. 258/2001 Z.z. nemôže od spotrebiteľa veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

42. Za platné dojednanie úroku a poplatkov súd pritom v žiadnom prípade nepovažuje dojednanie v článku II bod 1 a 4 zmluvy. V zmluve nikde nie je uvedený jasný, transparentný a pre priemerného spotrebiteľa zrozumiteľný údaj o výške úroku za úver. V článku II zmluvy nazvanom „úročenie, poplatky a splácanie“ v bode 1 v súvislosti s úrokom je uvedené len, že cit „úver je poskytovaný pri pohyblivej úrokovej sadzbe a čerpané peňažné prostriedky až do výšky úverového limitu sa úročia úrokovou sadzbou, ktorá sa skladá zo základnej úrokovej sadzby ČSOB pre úvery splatné do jedného roku, tak ako je ČSOB aktuálne vyhlasovaná a z marže vo výške 4,5 % p.a.“

43. Podľa článku 7 Obchodných podmienok pre povolené prečerpanie bežného účtu čerpané peňažné prostriedky až do výšky úverového limitu sú úročené úrokovou sadzbou dohodnutou pri uzatvorení zmluvného vzťahu.

44.. Podľa článku 10 Obchodných podmienok pre povolené prečerpanie bežného účtu úroková sadzba a sadzba úroku z omeškania sú dohodnuté v súlade s oznámením ČSOB o stanovených úrokových podmienkach vkladov a úverov v Sk vo výške v tomto oznámení uvedenej ku dňu otvorenia účtu povoleného prečerpania.

45. Ani v týchto Obchodných podmienkach sa teda nenachádza jasný a zrozumiteľný údaj o výške úroku.

46. Podľa názoru súdu údaj o úrokovej sadzbe spotrebiteľského úveru a dojednania obsiahnuté v článku II, bode 1 zmluvy ako aj v článku 7 a 10 daných obchodných podmienok, nenapĺňajú dikciu, podstatu a zmysel ust. § 4 ods.5 Zákona. Za splnenie zákonnej podmienky (t.j. aby bol úrok uvedený v zmluve o spotrebiteľskom úvere) nie je možné považovať to, ak sa spotrebiteľ má k úroku dopátrať tak, že bude si musieť nielenže vyhľadať konkrétnu „aktuálne vyhlásovanú“ (zo zmluvy nie je ani zrejmé, čo sa tým myslí) základnú úrokovú sadzbu ČSOB pre úvery splatné do jedného roka, ale ešte aj uskutočniť matematický výpočet vo forme navýšenia takejto (v zmluve neuvedenej) vyhlásovanej úrokovej sadzby o maržu vo výške 4,5 % p.a.

47. Aj z Uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky II.ÚS 329/2013 možno vyvodiť správnosť záveru o potrebe samostatného vyjadrenia ceny úveru formou osobitného uvedenia úroku za úver priamo v úverovej zmluve. V tu posudzovanej úverovej zmluve sa ale žiadny konkrétny údaj o výške úroku (aspoň počiatočnej, ktorá nepochybne banke musela byť známa v čase uzavretia zmluvy) nenachádza, nenachádza sa tam ani údaj o RPMN. Vzhľadom na vyššie uvedené súd dospel k záveru, že dojednania týkajúce sa úroku nenapĺňajú požiadavku zákona, preto žalobcovi nie je možné priznať uplatnený riadny úrok z úveru a nebolo by to teda možné ani keby úver už z ostatných uvedených dôvodov nebol považovaný za bezúročný a bezpoplatkový. Súd v súvislosti so svojim názorom o neakceptovateľnosti oznamovania zmeny úrokovej sadzby len na výveske, resp. webovej stránke banky poukazuje na Uznesenie Ústavného súdu SR sp.zn. II ÚS 329/13, z ktorého cití“... nielenže suma úroku za úver nebola transparentne uvedená v úverovej zmluve, ale ani v Obchodných podmienkach k tejto zmluve, pričom na tomto mieste ústavný súd príviedča tvrdeniu krajského súdu, že splnenie tejto obligatórnej náležitosti úverovej zmluvy nemožno nahradiť oznámením o úrokovej miere v obchodných priestoroch sťažovateľky“.

48. Zo žalobcom predloženého prehľadu vývoja výšky žalovanému účtovanej úrokovej sadzby riadnych úrokov z úveru za jednotlivé obdobia (čl. 183 až 184 spisu) je zrejmé, že žalobca si voči žalovanému počas trvania zmluvného vzťahu uplatňoval postupne úroky z úveru v rôznych výškach, počnúc výškou úroku 11,6 % ročne a končiac úrokom 18,9 % ročne. Podľa článku 11 Obchodných podmienok pre povolené prečerpanie bežného účtu ČSOB je oprávnená navrhnúť majiteľovi účtu novú úrokovú sadzbu písomným oznámením. Nie je ale ani zrejmé, čo by malo byť tou novou úrokovou sadzbou, keď ani v samotnej zmluve sa žiadna konkrétna úroková sadzba nenachádza, nie je tam uvedená. Navyše predložené obchodné podmienky v bode 11 sú podľa názoru súdu v rozpore s § 4 ods. 5 Zákona o spotrebiteľských úveroch, keďže upravujú, že banka môže navrhnúť majiteľovi účtu novú úrokovú sadzbu písomným oznámením a nesúhlas je majiteľ účtu povinný banke písomne oznámiť a musí to stihnúť najneskôr do dňa účinnosti novo navrhutej úrokovej sadzby, pričom také oznámenie sa bude považovať za výpoveď zmluvy. Takáto zmluvná podmienka je v rozpore s § 4 ods. 5 Zákona o spotrebiteľských úveroch, v zmysle ktorého veriteľ nemôže od spotrebiteľa vyžadovať úroky a poplatky neuvedené v zmluve, pričom zákon vyžaduje uzavretie zmluvy v písomnej forme. Pokiaľ teda nedošlo k riadnej písomnej dohode zmluvných strán o úrokovej sadzbe a o zmene úrokovej sadzby, nemôže veriteľ požadovať od spotrebiteľa úroky, lebo tie nie sú uvedené priamo v zmluve. Žalobca neuniesol dôkazné bremeno, pokiaľ ide o existenciu platnej, zrozumiteľnej a transparentnej dohody zmluvných strán o výške úroku a dohody o zmene výšky úrokovej sadzby. Aj v dôsledku toho nebolo možné priznať ním uplatňované úroky z úveru a ani iné poplatky, pretože neboli platne dojednané v zmluve v písomnej forme. Náležitosti zmluvy ako sú úroky za úver, ich výška a požadované poplatky za úver a ich výška, zásadne nemôžu byť súčasťou tzv. všeobecných obchodných podmienok, ale len súčasťou samotnej spotrebiteľskej zmluvy, na ktorú spotrebiteľ pripája svoj podpis.

49. V súvislosti so záverom o neprijateľnosti účtovaných poplatkov (žalovanému podľa špecifikácie pohľadávky na čl. 15 až 17 boli vyúčtované poplatky vo výške spolu až 614,50 eur, pričom nie je tam ani uvedené za čo konkrétne) súd poukazuje tiež na rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 25.06.2015 sp. zn. 6Co/148/2014. V uvedenom rozsudku krajský súd okrem iného za právne neudržateľný označil

argument, že poplatky sú zistiteľné na adrese žalobcu s tým, že táto skutočnosť zo sporných poplatkov nerobí nijako individuálne vyjednané zmluvné podmienky. O individuálnom vyjednaní poplatkov pritom dôkaz predložený nebol. Zmluva žiadne poplatky neuvádza, odkazuje len na Sadzobník (článok II bod 4).

50. Vo vzťahu k aplikácii Obchodných podmienok, ktoré súdu predložil žalobca súd opätovne zdôrazňuje, že podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere stanovené v § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. ale aj v § 4 ods.5 (úrok) musia byť jasne, určito a zrozumiteľne inkorporované do vlastného textu Zmluvy. Súd nepopiera, že časť zmluvných dojednaní môže byť určená odkazom na všeobecné obchodné podmienky (resp. úverové podmienky a pod.), avšak toto sa môže vzťahovať iba na menej podstatné náležitosti zmluvy. Podstatné náležitosti zmluvy predpísané zákonom musia byť zapravené priamo v texte zmluvy. Menej podstatné náležitosti - vedľajšie dojednania môžu byť uvedené i vo všeobecných podmienkach, resp. obchodných podmienkach tvoriacich súčasť zmluvy. Údaj o RPMN a výške úrokov a poplatkov však nie je možné považovať za vedľajšie, menej podstatné dojednanie, ale za údaj, uvedenie ktorého sa vyžaduje priamo zo zákona. Je preto potrebné takýto údaj uviesť priamo v texte zmluvy, aby bola zabezpečená istota, že druhý účastník zmluvy sa s týmto údajom má možnosť riadne oboznámiť a je mu dané na zváženie, či i pri takejto miere nákladov spotrebiteľského úveru je ochotný do zmluvného vzťahu s veriteľom poskytujúcim úver vstúpiť. Ide totiž o jeden z ukazovateľov výhodnosti úveru. Ak tomu tak v danom prípade nebolo, súd vychádzal z predpokladu, že tieto údaje neboli v zmluve o poskytnutí úveru, uzatvorenej so žalovaným riadne uvedené a považoval takýto úver za bezúročný a bez poplatkov. Súd pre úplnosť uvádza, že správnosť uvedeného výkladu a názoru potvrdil neskôr v podstate aj samotný zákonodarca tým, že podľa v súčasnosti účinného § 9 ods. 9 zákona o spotrebiteľských úveroch od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok, poplatky alebo akékoľvek iné plnenie, ktoré nie sú ustanovené zákonom alebo uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere čo v dôvodovej správe k tejto zmene (k zákonu č.106/2014 Z.z.) odôvodnil tým, že v súlade s lepšou ochranou práv spotrebiteľa sa zavádza pôvodná právna úprava spotrebiteľských úverov, podľa ktorej úrok, poplatky alebo akékoľvek iné plnenie musia byť uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere a v žiadnom prípade nie v jej prílohách. V tejto súvislosti bolo v dôvodovej správe poukázané aj na nález Ústavného súdu ČR sp. zn. I. ÚS 3512/11 z 11.11.2013, ktorým ústavný súd potvrdil, že náležitosti spotrebiteľských zmlúv týkajúce sa úrokov, poplatkov a iných vedľajších dojednaní týkajúcich sa ceny nemôžu byť súčasťou všeobecných obchodných podmienok, ale musia byť priamo súčasťou spotrebiteľskej zmluvy (listiny, na ktorej spotrebiteľ pripája teda svoj podpis).

51. Účelom náležitostí predpísaných v § 4 zákona o spotrebiteľských úveroch je pravdivo a úplne informovať spotrebiteľa, teda chrániť ho. Zákon pritom predpokladá postup veriteľa s odbornou starostlivosťou keďže je to práve veriteľ, ktorý je v úverovom vzťahu práva znalým profesionálom pripravujúcim text zmluvy. Je potom nezlučiteľné so zmyslom a účelom danej zákonnej úpravy len formálne plnenie tejto povinnosti veriteľom, kedy sa spotrebiteľ aj pokiaľ ide o absolútne najdôležitejšie a základné informácie pre neho (aké budú náklady produktu, úroky, poplatky) komplikovane odkazuje na obchodné podmienky, matematické výpočty, oznámenia, vyhlásenia, marže, sadzobníky zverejnené na webe veriteľa a podobne. Účelom zvýšenej ochrany spotrebiteľa v spotrebiteľských vzťahoch premietnutej okrem iného aj do precizovanej úpravy náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere ZoSÚ je práve vyvažovanie nerovnováhy spočívajúcej v prevahe dodávateľa ako profesionála pri poskytovaní úverových služieb. Potom je zjavné, že takéto, len formálne uvádzanie náležitostí zmluvy a plnenie informačnej povinnosti veriteľa túto nerovnováhu nevyvažuje, ale naopak podstatne prehlbuje na úkor spotrebiteľa a je tak v priakom rozpore s účelom spotrebiteľskej ochrany.

52. Preto čo sa týka úrokov a poplatkov, ktoré tvoria tu žalovaný nárok (keďže to čo žalovaný reálne vyčerpá aj vrátil), okrem už odôvodnenej bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru ďalší samostatný dôvod ich nepriznania je ten, že žalobca nepreukázal platnú dohodu o úrokoch a o poplatkoch. Je zrejmé, že výška úrokovej sadzby či výška poplatkov v dvojstrannom vzťahu nemôže byť výsledkom len jednostranného rozhodnutia veriteľa, ale len výsledkom dohody s dlžníkom, keď aj Obchodný zákonník v § 502 výslovne stanovuje, že od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Žalobca pritom nepreukázal dojednanie s dlžníkom o tom, že prečerpanie sa bude úročiť práve žalobcom tvrdenou úrokovou sadzbou a že za služby (ktoré v predloženej špecifikácii pohľadávky ani nie sú nijako špecifikované) sa budú platiť práve tam uvedené poplatky. Nebola žalobcom preukázaná platná dohoda o výške úroku a poplatkov z ktorej žalobca vychádzal pri vyčíslení žalovaného nároku, pričom jednostranné oboznámenie dlžníka s úrokovou sadzbou a

poplatkami veriteľa prostredníctvom vývesky, či veriteľom jednostranne stanoveného „sadzovníka“ nie je možné považovať za dohodu o úroku a poplatkoch.

53. Je pravdou že z § 37 ods. 1 Zákona o bankách vyplýva povinnosť banky na svojej internetovej stránke a vo svojich prevádzkových priestoroch zrozumiteľne informovať písomnou formou v slovenskom jazyku o podmienkach na prijímanie vkladov, poskytovanie úverov a vykonávanie všetkých ďalších obchodov a o ich cenách vrátane uvedenia príkladov. O každej zmene svojich obchodných podmienok na vykonávanie obchodov a o zmene cien obchodov je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná informovať spôsobom uvedeným v predchádzajúcej vete, a to najmenej 15 dní pred nadobudnutím účinnosti príslušnej zmeny, ak osobitný predpis neustanovuje inak alebo ak sa banka alebo pobočka zahraničnej banky nedohodla so svojim klientom inak. (...) Informačnými povinnosťami podľa tohto zákona nie sú dotknuté ustanovenia § 273 ods. 1 Obchodného zákonníka a osobitných predpisov.

54. Informačná povinnosť uvedená v tomto ustanovení je samostatnou, vedľa stojacou informačnou povinnosťou banky v súvislosti s jej obchodnými podmienkami. Účelom ustanovenia nie je upraviť možnosti jednostrannej zmeny zmluvy. Toto ustanovenie preto nemožno považovať za osobitnú úpravu vo vzťahu k ustanoveniam Občianskeho zákonníka alebo zákona o spotrebiteľských úveroch. Preto z tohto ustanovenia nemožno vyvodiť žiadne zákonné právo banky na jednostrannú zmenu zmluvných podmienok, osobitný oznamovací štandard pre spotrebiteľov, ani žiadnu osobitnú lehotu účinnosti zmien.

55. Právny záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti tohto úveru našiel svoj odraz aj v rozhodnutí súdu o zamietnutí tejto žaloby. Z tvrdení samotného žalobcu vyplýva, že žalovaný reálne prostredníctvom jednotlivých čerpaní vyčerpal postupne sumu spolu 68.445,93 eur. Zo špecifikácie pohľadávky predloženej žalobcom vyplýva, že reálne plnenie žalovaného (položky „zaplatené celkom“) predstavovalo sumu 69.279,75 eur.

56. Je tak zrejmé, že žalovaný pri závere o nevzniknutí nároku na úroky a poplatky zaplatil viac, ako predstavuje suma čerpaná z úveru, a teda jeho dlh v zmysle 559 ods. 1 Občianskeho zákonníka zanikol splnením. Z tohto dôvodu súd žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol tak, ako je uvedené v prvom výroku tohto rozsudku.

57. S poukazom na Rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 9.11.2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Bíróová, súd na záver pripomína žalobcovi, že v prípade vyššie popísaných nedostatkov v zmluve o spotrebiteľskom úvere uzavretej so žalovaným ide o vážne nedostatky ktoré mohli ovplyvniť rozhodnutie spotrebiteľa o uzavretí zmluvy a predstavu o výške a trvaní záväzku. Súdny dvor v uvedenom rozhodnutí pritom vyslovil, že Článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Tu vytýkané nedostatky zmluvy (neuvedenie RPMN, úrokov, poplatkov) sú v súhrne nedostatkami, ktoré bezosporu mohli ovplyvniť rozhodnutie spotrebiteľa o uzavretí zmluvy a predstavu o výške záväzku.

58. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods.1 CSP v spojení s § 262 ods.1 a 2 CSP. V danom prípade plný úspech v spore mal žalovaný, keďže žaloba bola zamietnutá, preto podľa § 255 ods.1 CSP mu vznikol nárok na priznanie plnej náhrady trov konania. Žalovaný však náhradu žiadnych trov konania neuplatnil, zo spisu ani žiadne preukázateľné trovy konania žalovaného nevyplývajú, preto súd v zmysle § 262 ods.1 a 2 CSP nevyhradil rozhodnutie o ich výške samostatnému uzneseniu, nakoľko nebolo by v ňom o čom rozhodovať ale o nároku na náhradu trov konania priamo rozhodol tak, že náhradu trov konania stranám sporu nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od dňa jeho doručenia na Okresný súd Kežmarok.

V odvolaní sa má uviesť ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, spisová značka konania, ďalej sa má uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č.233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.